

Історія перша.
Казки для Наталочки.
Місячна ніч

Маленький Бех сидів на своєму улюбленому місці, про яке знав тільки він і ніхто більше. Внизу тихо дзюркотіла вода та хлюпалися окунці. А Бех звисив лапки з містка і дививсь, як гралися рибки у сяйві місячної доріжки. Вони наздоганяли одна одну, кусали за хвостики і плавці. Течія лоскотала їхні боки, й окунці нечутно сміялися від задоволення.

Місячна доріжка легенько колихалася від рибчиних ігор. Її світло пронизувало струмок до самого дна. І в цьому прозорому сяйві зірками мерехтіла луска окунців.

Бех тому і любив це місце. Тільки тут місяць про-свічував воду, і ведмедикові здавалося, що крім того місяця, який висів над ним у густому, як полу-ничний джем, небі, був ще один. У воді. Йому за-вжди хотілося дістати цей другий місяць, аби потім повісити його у своїй кімнаті. Адже чудово було би мати власний місяць! От би Наталочка зраділа! Але Бех боявся, що коли виловить з води місяць, то роз-лякає окунців, і вони більше не припливуть гратися. Тому він просто приходив і тихенько сідав на міс-точок, слухав плескіт рибок і милувався струмком у місячному сяйві. А потім розповідав про все це бе-гемотику Кузі.

ЗНАЙОМСТВО З НАТАЛОЧКОЮ

Бех з'явився в Наталочки на день народження. І хоча вона думала, що плюшевого ведмедика подарували їй, все було зовсім не так. Адже насправді це іграшки обирають собі дітей, аж ніяк не навпаки. Випадковості тут не може бути. Все суворо контролюється в Міністерстві іграшок.

Одразу ж після народження на фабриці кожна іграшка знає, до кого вона потрапить. Бо ж створюється спеціально для своєї дитини і саме такою, щоб подружитися з нею. Немає двох однакових іграшок. Навіть якщо всі вони зовні подібні, кожна — неповторна. Тут і говорити немає про що. Якщо й знайдуться два власники схожих плюшевих ведмедиків або бегемотиків, все одно кожен розкаже про свої

іграшки щось інше. А іноді ще й так, що зовсім не дійти, чи про ті самі іграшки вони розповідають.

Тож кожна іграшка потрапляє саме до своєї дитини. Щоправда, іноді навіть у Міністерстві іграшок трапляються помилки. Щось переплутають, не тій дитині призначать — іграшці тоді не позаздриш. Чужа ж дитина не полюбить і часто ламатиме. А без любові не прожити на світі навіть іграшці. Тоді-то вона може навіть піти від свого власника.

Але, на щастя, помилки бувають зрідка. І Бех не випадково опинився саме в Наталочки. Його обережно запакували в картонну коробку з великим бантом, а потім подарували Наталочці на день народження.

— Вітаю, Наталочко! З днем народження! Мене звати Бех, і тепер я буду з тобою! — сказав він, що-йно виліз із коробки, але, звичайно, Наталочка його не почула.

Бех усміхнувся сам до себе. Бо ж зовсім забув, що люди не завжди розуміють мову плюшевих ведмедиків.

Наталочці дуже сподобався такий чудовий подарунок. Але на неї чекали гості, і вона посадила Беха на полицю поруч із Кузею.

Бегемотик Кузя аж до самісінького кінчика хвоста зрадів новому товаришеві. Тепер і в нього з'явився друг! І можна буде разом читати казки або пити чай із пряниками! І просто весело робити що завгодно!